

Sygn. akt I CSK 3398/22

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku W. S.
z udziałem Gminy Namysłów
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym 10 lutego 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu
z 23 września 2021 r., sygn. akt II Ca 599/20,

Odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. S. wniósł o stwierdzenie, że nabył przez zasiedzenie własność nieruchomości położonej w S., składającej się z działki nr [...], k.m. 1, o powierzchni 0,5364 ha.

Sąd Rejonowy w Kluczborku postanowieniem z 16 stycznia 2020 r. stwierdził, że wnioskodawca W. S., syn L. i Z. nabył przez zasiedzenie w dniu 31 grudnia 2016r. własność nieruchomości położonej w S., gmina N., stanowiącej działkę gruntu nr [...], zapisanej na Gminę N. w księdze wieczystej prowadzonej w Sądzie Rejonowym w Kluczborku Kw nr [...] i kosztami postępowania obciążył wnioskodawcę i uczestnika postępowania w zakresie związanym z ich udziałem w sprawie.

Postanowieniem z 23 września 2021 r. Sąd Okręgowy w Opolu zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w Kluczborku w ten sposób, że wniosek oddalił.

Od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu skargę kasacyjną wywiódł wnioskodawca, zaskarżając go w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawcy W. S. od postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z 23 września 2021 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność jego skargi kasacyjnej.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze prima facie zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (zob. postanowienia Sądu

Najwyższego z 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, z 18 września 2012 r., II CSK 179/12 i z 13 marca 2017 r., I CSK 596/16). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, postanowienie Sądu Najwyższego z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00).

Naruszenie przez sąd drugiej instancji art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może wyjątkowo stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną wtedy, gdy wskutek uchybienia wymaganiom stawianym uzasadnieniu, zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Zatem nie każde uchybienie w zakresie konstrukcji uzasadnienia sądu drugiej instancji może stanowić podstawę dla skutecznego podniesienia zarzutu kasacyjnego, lecz tylko takie, które uniemożliwia Sądowi Najwyższemu przeprowadzenie kontroli prawidłowości orzeczenia (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 7 października 2005 r., IV CK 122/05 z 28 listopada 2007 r., V CSK 288/07, z 21 lutego 2008 r., III CSK 264/07, postanowienie z 23 lipca 2015 r., I CSK 654/14, wyrok Sądu Najwyższego z 27 lutego 2019 r., II CSK 29/18).

Wprawdzie w odniesieniu do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest nieco chaotyczne, a przez to mało usystematyzowane i uporządkowane, gdyż nie wskazuje, czy i w jakim zakresie przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, ale to uchybienie nie uniemożliwia przeprowadzenie kontroli kasacyjnej, bowiem na podstawie jego treści jest możliwe zrekonstruowanie stanu faktycznego przyjętego przez Sąd drugiej instancji za podstawę rozstrzygnięcia. W orzecznictwie przyjmuje się, że pomimo braku wyrażenia stanowiska wprost w uzasadnieniu wyroku sądu drugiej instancji, w jakim zakresie aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, nie dochodzi do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., gdy na podstawie treści uzasadnienia da się stwierdzić, że ustalenia te zostały zaaprobowane i włączone do własnych ustaleń sądu drugiej instancji (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2010 r., I CSK 197/09, i z 29 kwietnia 2016 r., I CSK 306/15,

postanowienie z 14 stycznia 2014 r., III SK 27/13, wyrok Sądu Najwyższego z 27 lutego 2019 r., II CSK 29/18).

Jednocześnie należy podkreślić, iż Sąd II instancji wskazał, że co najmniej do roku 2004 wnioskodawca nie był posiadaczem samoistnym działki [...] opisaney we wniosku co wyklucza możliwość nabycia tej działki przez zasiedzenie z dniem 31 grudnia 2016 r. jak również w innym terminie. Mianowicie sam wnioskodawca we wniosku i złożonych zeznaniach wskazał, iż był przekonany, że powyższa działka jest własnością T.K.. Obejmując powyższą działkę, wraz z innymi działkami na przestrzeni roku 1985-86 uczynił to za zgodą osoby którą traktował jako właściciela tejże działki czyli T. K., a treść porozumienia, iż za uprawianie działki T. K. nic nie chce, a wnioskodawcy ma „Bóg błogosławić” wskazuje, że objęcie działek nie nastąpiło przez wnioskodawcę w posiadanie samoistne, ale w posiadanie zależne co wyklucza w ogóle możliwość zasiedzenia objętych w takie posiadanie działek i to niezależnie od długości upływu okresu posiadania zależnego działek. Powyższe wskazuje, iż Sąd II instancji nie popełnił błędu w ustaleniu rodzaju posiadania przez wnioskodawcę przedmiotowej działki, zasadnie przyjmując że był on posiadaczem zależy działki nr [...], a zatem nie mógł nabyć jej w drodze zasiedzenia z dniem 31 grudnia 2016 r.

Z tych wszystkich względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[as]